BEDANKT VOOR HET DOWNLOADEN

Veel plezier met het document!
Ik zou het leuk vinden als je mijn Educatief Spel- & Leer(hulp)materiaal op m'n socials bij anderen aanraadt.
Tag je me dan op Instagram en/ of Facebook?
Lief, dank je wel !

Gebruiksvoorwaarden
Het Educatief Spel- & Leer(hulp))materiaal maak ik met veel plezier, enthousiasme en zorg. Dit is om iedereen die in (basis-)onderwijs werkzaam is én kinderen, op een leuke manier te laten leren.
Zonder toestemming is het dan ook niet toegestaan dit materiaal te verspreiden onder je eigen naam.
De bestanden, foto's en illustraties mogen ook niet zelf aangepast worden.
Delen van materiaal mag natuurlijk wel en dat is fijn. Dan graag verwijzen naar Onderwijscoaching Jong Geleerd.
Heb je mijn materiaal gebruikt in de klas, bij de begeleiding of op een andere manier, dan zou ik het erg fijn vinden als je een reactie plaatst. Dit kan op mijn website, Insta e/o Fb.

Het huis van vroeger

Een ijzingwekkend Halloweenverhaal over een huis dat nooit vergeten is…

Hoofdstuk 1 – Het huis aan het einde van de straat

Niemand kwam er ooit.
Het huis stond aan het einde van een smal, verlaten straatje, verscholen achter hoge, kale bomen. De verf bladderde van de muren, de luiken hingen scheef en de tuin was overwoekerd door onkruid. Achter de gebarsten ramen hing een gordijn dat nooit bewoog.
En toch…
Soms brandde er licht op zolder.
De mensen uit het dorp noemden het *het huis van vroeger*. Niemand wist precies waarom. Sommigen beweerden dat er ooit een gezin had gewoond dat op een nacht spoorloos was verdwenen. Anderen fluisterden dat je er na zonsondergang stemmen kon horen.
Maar iedereen kende dezelfde waarschuwing:
Wie het huis binnenging, kwam nooit meer helemaal alleen naar buiten.

Op een koude avond in oktober besloten drie vrienden, Emma, Daan en Mees, dat ze niet langer bang zouden zijn voor oude verhalen.
‘Allemaal onzin,’ zei Daan stoer. ‘Er woont daar echt niemand.’
‘Waarom brandt er dan soms licht?’ vroeg Emma.
Daan haalde zijn schouders op.
‘Een kapotte lamp. Of een rat met een zaklamp.’
Mees lachte zenuwachtig. ‘Ratten hebben geen zaklamp, Daan.’
Het was Halloween. De wind joeg dorre bladeren over de straat en ergens in de verte sloeg een kerkklok twaalf uur.
Of… dat dachten ze.
Want het was pas halfelf.
De drie vrienden stonden voor het roestige hek. Emma duwde er voorzichtig tegenaan.
KRRRIIIIIEEEEK…
Het hek zwaaide open.
Achter hen viel het hek met een harde klap dicht.
Ze draaiden zich tegelijk om.
Niemand had het aangeraakt.
‘Wegwezen,’ fluisterde Mees.
Maar toen klonk er vanuit het huis een stem.
Een zachte, krakende stem.
‘Eindelijk… jullie zijn er.’
En de voordeur ging vanzelf open.

Hoofdstuk 2 – De deur die niet meer dichtging

Daan scheen met zijn zaklamp naar binnen.
De gang rook naar vocht, stof en iets anders. Iets zoets en bedorvens, alsof er ergens een bos bloemen lag diet al honderd jaar dood was.
Aan de muur hingen oude familiefoto's. De gezichten waren vaag geworden, maar de ogen leken opvallend helder.
Emma bleef staan bij een foto van een jongetje.
Hij droeg een ouderwets pak en hield een houten speelgoedpaard vast.
'Kijk eens,' fluisterde ze. 'Die jongen lijkt op...'
Ze zweeg.
Het jongetje op de foto leek precies op Mees.
'Hou op,' zei Mees. 'Dat is helemaal niet grappig.'
Plotseling klonk er boven hen een dreun.
BOEM.
Daarna nog een.
BOEM.
Alsof iemand met zware schoenen over de zoldervloer liep.
'Hallo?' riep Daan.
De voetstappen stopten.
Toen klonk er een kinderstem.
'Daan?'
Daan verstijfde.
'Wie zei dat?'
'Daan... kom naar boven.'
De stem kwam van de trap.
Emma greep zijn arm. 'Jij hebt toch niemand verteld dat we hierheen gingen?'
'Nee.'
'En niemand weet dat we hier zijn?'
Daan schudde zijn hoofd.

Mees rende naar de voordeur en trok aan de klink.
De deur bewoog niet.
Hij trok harder.
Niets.
‘Hij zit op slot!’
Emma probeerde het ook. De klink voelde ijskoud aan, alsof ze een stuk ijs vasthield.
Toen sloeg de deur achter hen langzaam dicht.
Klik.
De stem klonk opnieuw.
Dit keer vlak achter Mees.
‘Je bent laat thuisgekomen.’
Mees draaide zich om.
In de spiegel aan de muur stond een vierde persoon achter hen.
Een klein jongetje.
Met een houten speelgoedpaard in zijn hand.
Maar toen ze zich omdraaiden, stond er niemand.

Hoofdstuk 3 – De kamer van vroeger

Bovenaan de trap stond een deur op een kier.
Daarachter scheen een zwak geel licht.
‘We moeten naar buiten,’ fluisterde Emma. ‘We moeten een raam vinden.’
Ze probeerden verschillende deuren, maar achter elke deur lag dezelfde gang. Dezelfde kapotte kapstok. Dezelfde familiefoto’s.
Alsof het huis hen steeds terugbracht naar dezelfde plek.
Uiteindelijk duwde Mees de verlichte deur open.
Het was een kinderkamer.
Er stond een houten bed, een kast en een hobbelpaard dat langzaam heen en weer bewoog.
Kreun…
Kreun…
Kreun…
Het raam stond open, maar de gordijnen bewogen niet.
Op het bed lag een oud schrift.
Emma sloeg het open.
De eerste bladzijde was bedekt met vergeelde krabbels.

12 oktober 1926.
Ze zeggen dat ik niet meer besta.
Maar ik ben hier nog.
De volgende bladzijde.
13 oktober.
Mama hoort me niet. Papa kijkt dwars door me heen.
Mijn speelgoed ligt op de grond, maar niemand raapt het op.

Emma slikte.
‘Dit is het dagboek van dat jongetje.’
Ze bladerde verder.
31 oktober.
Er komen vanavond drie kinderen naar het huis.
Eén van hen heeft mijn gezicht.
Mees deed een stap achteruit.
‘Dat kan niet.’
Op dat moment sloeg de kamerdeur dicht.
Het hobbelpaard stopte met bewegen.
In de hoek van de kamer klonk een zacht gesnik.
‘Ik wil naar huis,’ huilde een kinderstem.
Emma richtte haar zaklamp op de hoek.
Daar stond het jongetje van de foto.
Zijn gezicht was bleek. Zijn ogen waren zwart als de nacht.
Hij wees naar Mees.
‘Jij moet blijven.’
‘Waarom?’ stamelde Mees.
Het jongetje glimlachte.
‘Omdat jij mij bent.’
Toen floepte het licht uit.
En in het donker voelde Emma een ijskoude hand om haar pols.

Hoofdstuk 4 – Het geheim achter de muur

Toen Daan zijn zaklamp weer aan kreeg, was het jongetje verdwenen.
Maar Mees stond roerloos voor de kast.
‘Mees?’ vroeg Emma.
Hij antwoordde niet.
Langzaam draaide hij zijn hoofd.
‘Ik ken dit huis,’ fluisterde hij.
‘Wat?’
‘Ik ben hier eerder geweest.’
Daan schudde hem door elkaar. ‘Dat is onmogelijk! Je bent hier nog nooit geweest!’
Mees keek hem aan. Er biggelde een traan over zijn wang.
‘Ik weet het. Maar ik herinner me de trap. De kamer. Het speelgoedpaard.’
Hij liep naar de muur en legde zijn hand op een stuk behang.
‘Hierachter zit iets.’
Samen trokken ze het gescheurde behang los. Daaronder zat een klein houten luik.
Daan wrikte het open.
In de holle ruimte lag een vergeeld krantenknipsel.
Emma las hardop:
GEZIN VERDWIJNT TIJDENS HALLOWEENNACHT.
Op 31 oktober 1926 verdween een gezin van vier personen uit een woning aan de rand van het dorp. De ouders en hun twee kinderen zijn nooit teruggevonden. De jongste zoon, Thomas, was acht jaar oud.
Onder het artikel stond een foto.
De jongen op de foto was Mees.
Precies Mees.
Niet iemand die op hem leek.
Het was zijn gezicht. Zijn ogen. Zelfs het kleine litteken boven zijn wenkbrauw.

‘Maar ik ben pas twaalf!’ riep Mees.
Er klonk een diepe dreun vanuit de vloer.
De muren begonnen te trillen.
En ergens in het huis sloeg een klok twaalf keer.
DONG.
DONG.
DONG.
Emma keek naar haar horloge.
23.59 uur.
‘Het is nog geen twaalf uur!’ riep ze.
Maar de wijzers van haar horloge begonnen achteruit te draaien.
Toen verscheen er in het krantenknipsel een nieuwe regel. De letters vormden zich langzaam, alsof iemand ze met onzichtbare inkt schreef.
Het huis heeft zijn vierde bewoner gevonden.
Mees begon te schreeuwen.
Want achter hem stond nu een man met een zwart gezicht en lege oogkassen.
Hij droeg een oud, bebloed overhemd.
En hij hield een roestige sleutel vast.
‘Tijd om thuis te komen, Thomas,’ gromde de man.

Hoofdstuk 5 – De laatste deur

Emma greep Mees bij zijn arm. Daan duwde de man opzij en de drie vrienden stormden de gang in.
Achter hen klonken voetstappen.
Zwaar.
Langzaam.
Steeds dichterbij.
‘Naar beneden!’ schreeuwde Daan.
Maar de trap was verdwenen.
In plaats daarvan gaapte er een diepe, zwarte opening in de vloer.
Aan de overkant stond een deur met een koperen handgreep.
Op de deur stond één woord:
NU.
‘We moeten daarheen!’ riep Emma.
Ze sprongen over de opening en vielen door de deur.
Aan de andere kant stonden ze plotseling in de woonkamer.
De voordeur was open.
Buiten waaide de wind door de tuin.
‘Rennen!’ schreeuwde Emma.
Ze vlogen naar buiten en bereikten het hek. Daan struikelde, maar Mees trok hem overeind. Samen renden ze de straat uit, zonder om te kijken.
Pas bij het huis van Emma's oma durfden ze stil te staan.
Het was voorbij.
Ze waren ontsnapt.
Tenminste… dat dachten ze.
De volgende ochtend vertelde Mees alles aan zijn ouders. Zijn vader werd lijkbleek toen hij de beschrijving van het huis hoorde.
‘Dat huis staat hier al jaren niet meer,’ zei hij zacht.
‘Wat bedoel je?’ vroeg Mees.
‘Het is in 1926 afgebrand. Niemand heeft het ooit herbouwd.’
Daan lachte schamper.
‘Nou, dan hebben we gisteren blijkbaar in een spookhuis gezeten dat niet bestaat.’

Emma zei niets.
Ze keek naar haar jas.
Aan de mouw zat een zwarte, vochtige handafdruk.
En in haar broekzak voelde ze iets hards.
Een oude, roestige sleutel.
Ze haalde hem eruit.
Aan de sleutel hing een klein, vergeeld label.
Er stond met bibberige letters op geschreven:
Voor de volgende keer.

Hoofdstuk 6 – Het huis herinnert zich alles

Die nacht werd Emma wakker van een geluid.
Tik. Tik. Tik.
Ze opende haar ogen.
Er stond iemand voor haar slaapkamerraam.
Een klein jongetje.
Met een houten speelgoedpaard in zijn hand.
Emma wilde gillen, maar er kwam geen geluid uit haar keel.
Het jongetje hief langzaam zijn hand op en wees naar de straat.
‘Je bent iets vergeten,’ fluisterde hij.
Toen verdween hij.
Emma sprong uit bed en keek door het raam.
Aan het einde van de straat stond een huis.
Een oud huis met scheve luiken en gebarsten ramen.
Het huis dat er gisteren niet meer had mogen zijn.
Op zolder brandde licht.
En achter het raam stond Mees.
Hij keek recht naar haar.
Zijn lippen bewogen.
Emma kon precies lezen wat hij zei.
‘Help me.’
Ze rende naar haar slaapkamerdeur.
Maar voordat ze die kon openen, klonk er achter haar een krakende stem.
‘Je kunt niet iedereen redden, Emma.’
Ze draaide zich langzaam om.
In de hoek van haar kamer stond de man met de lege oogkassen.
In zijn hand hield hij de roestige sleutel.
‘Eén kind is genoeg geweest voor vannacht,’ fluisterde hij.
‘Maar het huis heeft nog twee kamers over.’
De slaapkamerdeur sloeg dicht.
Het licht doofde.
En diep onder de vloer klonk het geluid van een klok.
DONG.
DONG.
DONG.
De volgende ochtend was Emma verdwenen.
Haar ouders vonden alleen haar bed, een open raam en een oude, vergeelde foto op haar kussen.

Hoofdstuk 6 – Het huis herinnert zich alles

Die nacht werd Emma wakker van een geluid.
Tik. Tik. Tik.
Ze opende haar ogen.
Er stond iemand voor haar slaapkamerraam.
Een klein jongetje.
Met een houten speelgoedpaard in zijn hand.
Emma wilde gillen, maar er kwam geen geluid uit haar keel.
Het jongetje hief langzaam zijn hand op en wees naar de straat.
‘Je bent iets vergeten,’ fluisterde hij.
Toen verdween hij.
Emma sprong uit bed en keek door het raam.
Aan het einde van de straat stond een huis.
Een oud huis met scheve luiken en gebarsten ramen.
Het huis dat er gisteren niet meer had mogen zijn.
Op zolder brandde licht.
En achter het raam stond Mees.
Hij keek recht naar haar.
Zijn lippen bewogen.
Emma kon precies lezen wat hij zei.
‘Help me.’
Ze rende naar haar slaapkamerdeur.
Maar voordat ze die kon openen, klonk er achter haar een krakende stem.
‘Je kunt niet iedereen redden, Emma.’
Ze draaide zich langzaam om.
In de hoek van haar kamer stond de man met de lege oogkassen.
In zijn hand hield hij de roestige sleutel.
‘Eén kind is genoeg geweest voor vannacht,’ fluisterde hij.
‘Maar het huis heeft nog twee kamers over.’
De slaapkamerdeur sloeg dicht.
Het licht doofde.
En diep onder de vloer klonk het geluid van een klok.
DONG. DONG. DONG.
De volgende ochtend was Emma verdwenen.
Haar ouders vonden alleen haar bed, een open raam en een oude, vergeelde foto op haar kussen.

Op de foto stonden vier kinderen voor een oud huis.
Daan.
Mees.
Emma.
En een jongetje dat niemand kende.
Op de achterkant stond geschreven:
Het huis van vroeger vergeet nooit.
Het wacht.
En elk jaar, op Halloween, heeft het honger.
EINDE…
Of toch niet?
Want als je vanavond heel stil bent en goed luistert, hoor je misschien ergens in jouw straat een deur opengaan.
KRRRIIIIIEEEEK…
En een kinderstem die fluistert:
‘Kom binnen. We hebben op je gewacht.’

